

Sygn. akt II Ca 829/14

II Cz 937/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Mariusz Broda**

Sędziowie: **SSO Elżbieta Ciesielska**

SSO Rafał Adameczyk (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy Agnieszka Baran

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 września 2014 r. w Kielcach

sprawy z powództwa K. S. (1)

przeciwko R. S.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Końskich

z dnia 31 marca 2014 r., sygn. I C 377/13

oraz na skutek zażalenia pozwanego na rozstrzygnięcia o kosztach sądowych i kosztach procesu zawarte w punkcie III (trzecim) i IV (czwartym) tego wyroku

I. **oddala apelację;**

II. **oddala zażalenie.**

II Ca 829/14

II Cz 973/14

UZASADNIENIE

Powód K. S. (1) domagał się zwolnienia od egzekucji: 1) samochodu ciężarowego marki V. (...), rok produkcji 1998, kolor niebieski, nr rej. (...); 2) laptopa L. (...), nr serii (...); 3) drukarki (...)nr serii (...)- urządzenie wielofunkcyjne; 4) zestawu komputerowego: monitor (...)monitor (...)+ klawiatura + mysz komputerowa; 5) domku parterowego o wymiarach 6x4 m, wykończonego z bali korowanych o średnicy 30 cm; 6) konstrukcji z okrągłych jodłowych bali 20 cm o wymiarach 6 x 4,5 m pod budowę domku letniskowego; 7) stolika drewnianego pod komputer; 8) stolika drewnianego okrągłego małego; 9) stolika drewnianego okrągłego wyższego; 10) siedziska drewnianego z półbala; 11) konstrukcji altany 4 x 4 m z bali cylindrowanych 24 cm; 12) wystawy łączenia bali drewnianych; 13) drewnianej konstrukcji na reklamę; 14) piły kątovej z napisem D., nr (...), produkcji niemieckiej; 15) piły do drewna S. (...); 16) szlifierki (...), kolor czerwony, produkcji angielskiej; 17) wyrzynarki M., nr (...), produkcji angielskiej; 18) wiertarki

małej M. (...) + L; 19) małej piły elektrycznej firmy (...), nr (...); 20) wiertarki P. (...); 21) wiertarki E. (...) - zajętych u dłużnika M. S. przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Końskich A. S. w dniu 11 czerwca 2013 r. w sprawie sygn. akt Km 692/13 oraz zasądzenia od pozwanego R. S. kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany R. S. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Rejonowy w Końskich zwolnił od egzekucji rzeczy ruchome: 1) samochód ciężarowy marki V. (...), rok produkcji 1998, kolor niebieski, nr rej. (...); 2) laptop L. (...) nr (...); 3) piłę kątową z napisem D., nr (...), produkcji niemieckiej; 4) piłę do drewna S. (...), zajęte u dłużnika M. S. w dniu 11 czerwca 2013 r. przez komornika A. S. przy Sądzie Rejonowym w Końskich w sprawie sygn. Km 692/13 (punkt I); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II); zasądził od pozwanego R. S. na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 1934 zł tytułem zwrotu części kosztów zastępstwa procesowego (punkt III); nakazał pobrać od pozwanego R. S. kwotę 711 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych, od uiszczenia których został zwolniony powód (punkt IV); w pozostałej części nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa (punkt V).

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany R. S. jest wierzycielem M. S. na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego w Busku -Zdroju sygn. akt I C 43/11 oraz wyroku Sądu Okręgowego w K. sygn. akt II Ca 1601/12, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Powód K. S. (1) jest ojcem dłużnika M. S.. W celu odzyskania należności toczy się postępowanie egzekucyjne sygn. akt Km 692/13, prowadzone przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Końskich – A. S.. W dniu 11 czerwca 2013 r. komornik dokonał zajęcia ruchomości znajdujących się na posesji położonej w M. przy ulicy (...). Z czynności został sporządzony protokół, a wśród zajętych przedmiotów były między innymi: samochód ciężarowy marki V. (...), rok produkcji 1998, kolor niebieski, nr rej. (...); laptop L. (...), nr serii (...); drukarka (...) nr serii (...) – urządzenie wielofunkcyjne; zestaw komputerowy: monitor (...), monitor Samsung (...) + klawiatura + mysz komputerowa; domek parterowy o wymiarach 6 x 4 m, wykończony z bali korowanych o średnicy 30 cm; konstrukcja z okrągłych jodłowych bali 20 cm o wymiarach 6 x 4,5 m pod budowę domku letniskowego; stolik drewniany pod komputer; stolik drewniany okrągły mały; stolik drewniany, okrągły wyższy; siedzisko drewniane z półbala; konstrukcja altany 4 x 4 m z bali cylindrowanych 24 cm; wystawa łączenia bali drewnianych; drewniana konstrukcja na reklamę; piła kątową z napisem D., nr (...), produkcji niemieckiej; piła do drewna S. (...); szlifierka B.&D., kolor czerwony, produkcji angielskiej; wyrzynarka M., nr (...), produkcji angielskiej; wiertarka mała M. (...) + L; mała piła elektryczna firmy (...), nr (...); wiertarka P. (...); wiertarka E. (...). Powód K. S. (1) występujący w obrocie pod nazwą (...), zawarł w dniu 25 maja 2009 r. z Domem Doradztwa Biznesowego (...) M. M. umowę nr (...) o przyznanie dla powoda środków finansowych na rozwój przedsiębiorczości. Miejscem prowadzenia działalności była miejscowość (...), gmina Z.. Przedmiotem działalności powoda były między innymi: roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków, produkcja wyrobów stolarskich, tartacznych i ciesielskich, produkcja mebli, realizacja projektów budowlanych, wykonywanie konstrukcji i pokryć dachowych. W związku z zawartą umową K. S. (1) miał opracowany biznesplan, w ramach którego miał dokonać zakupu niezbędnych narzędzi. Między innymi zostały nabyte pilarka S. (...) i pilarka ukosowa (...). W dniu 24 października 2009 r. została przeprowadzona kontrola firmy i działalności K. S. (1), której celem było zweryfikowanie zgodności wydatkowanych środków z harmonogramem rzeczowo-finansowym. Kontrola ta nie wykazała żadnych nieprawidłowości. W dniu 18 grudnia 2012 r. K. S. (1) nabył od I. I. za cenę 8000 zł samochód marki V. (...) rok produkcji 1998 o nr rej. (...). Pojazd został ubezpieczony przez powoda od odpowiedzialności cywilnej za okres od 19 grudnia 2012 r. do 18 grudnia 2013 r. Powód nabył w dniu 6 marca 2013 r. na aukcji internetowej (...), laptop marki L. (...). K. S. (1) posługuje się adresem e-mailowym (...) i w ramach tego adresu przeprowadził transakcję nabycia laptopa. W dniu 13 marca 2013 r. został wystawiony paragon nr (...) na dowód zakupu za cenę 1570 zł. Cena została uiszczona w placówce handlowej - tzw. Galerii (...) w K.. W latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku powód wyjeżdżał okresowo do pracy do Niemiec. Przywoził stamtąd używane narzędzia do pracy. K. S. (1) wynajmował od A. K. nieruchomość położoną w M. przy ul. (...). Zgodnie z umową, powód miał prawo instalować na nieruchomości różne konstrukcje drewniane w celach reklamowych i marketingowych. O zgodę na postawienie kolejnych konstrukcji K. S. (1) występował każdorazowo do A. K.. Powód uległ wypadkowi w 2010 r. i w związku z tym zakończył działalność własnej firmy. Na nieruchomości w M. reklamował firmę swojego syna M. S..

W dniu 11 czerwca 2013 r. (w chwili zajęcia dokonywanego przez komornika sądowego) na posesji w M. były ustawione konstrukcje drewniane, na których były umieszczone oferty sprzedaży z oznaczeniami: (...)M. K.9a, (...)-(...) Z.". Na przedmiotach tych nie znajdowały się inne oznaczenia świadczące o tym, że ruchomości stanowią własność innych osób. Podczas czynności dokonywanych przez komornika był obecny jego pracownik M. B. (1), pozwany wierzyciel R. S. wraz z pracownicą K. S. (2) oraz M. B. (2). W trakcie czynności przyjechał również powód K. S. (1). Zgłaszał on zarzuty co do własności pojazdu oraz do innych urządzeń i konstrukcji drewnianych. Do części przedmiotów zarzuty zgłosił także A. K. – właściciel nieruchomości. Komornik nie zajmował przedmiotów, co do których nie było wątpliwości, że stanowią one własność innych osób, np. reklamy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji uznał, iż powód wykazał, że jest właścicielem pojazdu V. (...), rok produkcji 1998, kolor niebieski, nr rej.(...), o czym świadczy umowa nabycia samochodu. Zdaniem Sądu Rejonowego, K. S. (1) udowodnił także przysługujące mu prawo własności laptopa L. (...)nr (...) – przedkładając paragon i potwierdzenie danych osobowych nabywcy, jak również prawo własności piły kątowej z napisem D., nr (...)i piły do drewna S. (...) – przedmiotów wymienionych w biznesplanie działalności prowadzonej przez powoda i w zestawieniu dokumentów potwierdzających poniesione przez K. S. (1) wydatki na działalność gospodarczą z 24 sierpnia 2009 r. Skutkowało to zwolnieniem wymienionych ruchomości od egzekucji na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu pierwszej instancji, powód nie wykazał własności pozostałych narzędzi i konstrukcji drewnianych, dlatego też powództwo o zwolnienie tych ruchomości od egzekucji podlegało oddaleniu. Sąd Rejonowy stosunkowo rozdzielił między stronami koszty procesu i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe – opłatę od uwzględnionej części powództwa.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając orzeczenie Sądu Rejonowego w części oddalającej powództwo (punkt II wyroku) oraz w części orzekającej o kosztach procesu i kosztach sądowych (punkt III i IV wyroku). Zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego:

- naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 232 k.p.c. – poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z której wywodzi skutki prawne, podczas gdy K. S. (1) zaoferował logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci protokołu pokontrolnego, umowy nr(...)na otrzymanie wsparcia finansowego, biznesplanu, oświadczenia z dnia 17 czerwca 2013 r., harmonogramu rzeczowo – finansowego, zeznań świadków oraz wyjaśnień powoda potwierdzających, iż przedmioty zajęte przez komornika stanowią własność K. S. (1);

- naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 233 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, wyrażające się w odmowie wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadków B. i K. jedynie dlatego, iż są to osoby bliskie w stosunku do powoda, chociaż zeznania tych świadków są logiczne, wzajemnie się uzupełniają i nie stoją w sprzeczności z istotną częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie – co w konsekwencji prowadziło do błędnego ustalenia, że przedmioty zajęte przez komornika nie stanowią własności K. S. (1).

Powód domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie punktu II, III i IV i uwzględnienia powództwa w tej części oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za pierwszą i drugą instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy, z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwany R. S. złożył zażalenie na rozstrzygnięcia o kosztach sądowych i kosztach procesu zawarte w punkcie III i IV wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 24 września 2014 r., zarzucając naruszenie przepisu art. 102 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że brak było podstaw do rozstrzygnięcia o kosztach postępowania na zasadzie słuszności - w sytuacji, gdy powództwo zostało uwzględnione tylko w stosunku do czterech rzeczy spośród dwudziestu jeden objętych żądaniem, wycena dokonana przez komornika miała charakter orientacyjny, w czasie dokonania zajęcia nie było żadnych dokumentów świadczących o tym, że powód jest właścicielem ruchomości wymienionych w pozwie, a pozwany był przekonany, iż wszystkie przedmioty zajęte przez komornika w dniu 11 czerwca 2013 r. stanowią własność M. S., który spotykał się z R. S. w celach handlowych

zawsze na posesji w M.przy ulicy (...). Pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i odstąpienie od obciążania R. S.kosztami sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w wyniku oceny dowodów, która nie pozostaje w sprzeczności z regułami logicznego myślenia, właściwego kojarzenia faktów czy z zasadami doświadczenia życiowego oraz nie wykracza poza uprawnienia wynikające z przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy przyjmuje te ustalenia za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Aby zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. mógł być uznany za skutecznie podniesiony, trzeba dowieść, iż Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego - to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139, z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10/189 i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPIUS 2000/19/732). Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że zgłoszenie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może jedynie wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, iż Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy. W szczególności, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a swoje stanowisko, tak jak w niniejszej sprawie jasno i przekonująco uzasadnił, to taka ocena dowodów nie narusza zasady przewidzianej w art. 233 k.p.c., choćby zostało dowiedzione, że z tego samego materiału dałoby się wywieść również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego odmienne wnioski. Nie jest przy tym wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

K. S. (1), negując dokonane przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, nie wykazał jakichkolwiek błędów w logice wnioskowania Sądu Rejonowego, poprzestając na własnej ocenie dowodów z zeznań świadków A. K., M. B. (2) i A. F. oraz forsując tezę, iż Sąd powinien przede wszystkim oprzeć się na wypowiedziach powoda, zgodnych z zeznaniami tych świadków i przedstawionymi dokumentami. Wbrew zarzutom skarżącego, wymienieni świadkowie nie potwierdzili, aby K. S. (1) był właścicielem ruchomości co do których powództwo zostało oddalone. A. K. zeznał, że nie ustalał, kto jest właścicielem przedmiotów znajdujących się na posesji położonej w M.przy ulicy (...), nie posiadał wiedzy, czy powód używał własnych narzędzi do budowy instalacji drewnianych (k. 87), nie zauważył też umieszczanych na konstrukcjach jakichkolwiek oznaczeń, w tym danych firmy (...)(k. 132). M. B. (2) podkreślał, iż w latach 90-tych ubiegłego wieku wraz z powodem przywoził z Niemiec wiele elektronarzędzi wykorzystywanych przez K. S. (1) przy prowadzeniu działalności polegającej na budowie domów z bali; świadek przypuszczał też, że część sprzętu została nabyta przez powoda z uzyskanej przez niego dotacji, jednak nie potrafił wymienić w zeznaniach konkretnych przedmiotów - poza domkiem grillowym ośmiokątnym, należącym do G. M.(k. 86) oraz laptopem L., zakupionym przez K. S. (1) na licytacji internetowej (k. 130 – 131). A. F. – były pracownik powoda zeznał natomiast, iż nie wie do kogo należą konstrukcje drewniane, sprzęt elektroniczny i inne rzeczy ruchome znajdujące się na posesji w M., gdzie komornik dokonał zajęcia; świadek podał, że K. S. (1) około 5 lat temu miał „jakieś narzędzia, które nie były nowe” (k. 86 – 87). Zeznania wymienionych świadków nie dowodzą zatem, aby ruchomości niezwolnione od egzekucji przez Sąd stanowiły własność powoda. Decydująca jest tutaj ogólna, nieprecyzyjna treść zeznań świadków, niepozwalająca na identyfikację poszczególnych przedmiotów, a nie - podnoszona w apelacji - odmowa uznania tych zeznań za wiarygodne przez Sąd pierwszej instancji ze względu na więzi rodzinne łączące powoda z A. K. i M. B. (2). Nie można podzielić zapatrywania skarżącego, iż Sąd Rejonowy niekonsekwentnie przyjął na podstawie tych samych dokumentów, że niektóre ruchomości stanowią własność powoda, a inne nie. Sąd pierwszej instancji trafnie skonstatował, iż w zestawieniu dokumentów potwierdzających poniesione przez K. S. (1) wydatki na działalność

gospodarczą z 24 sierpnia 2009 r. (k. 32) - analizowanym w kontekście biznesplanu projektu „Ruszaj z nami biznesmenami” (k. 27 – 31) i umowy nr (...) na otrzymanie wsparcia finansowego (k. 18 – 19) zostały wymienione jedynie dwa elektronarzędzia spośród objętych żądaniem pozwu: piła kątowna z napisem D. (...), nr (...) (uwidoczniła dodatkowo na fakturze z 10 czerwca 2009 r., wystawionej na K. S. (1) – k. 33) oraz piła do drewna S. (...) (k. 32), brak jest natomiast we wskazanych przez powoda dokumentach na tyle szczegółowego opisu innych ruchomości, aby pozwolił na stwierdzenie ich tożsamości z przedmiotami zajętymi przez komornika sądowego w dniu 11 czerwca 2013 r. Również w ocenie Sądu Okręgowego, ogólnikowe zeznania świadka A. F. czy M. B. (2), dotyczące zakupu przez powoda w Niemczech „jakichś narzędzi” w latach 90-tych ubiegłego wieku nie pozwalają na ustalenie, że są to te same narzędzia co wymienione w pozwie – które, według twierdzeń K. S. (1) miały być nabyte znacznie później - około 2005 r. Sąd Rejonowy słusznie przy tym zauważył, iż zamieszczone na drewnianych konstrukcjach informacje o firmie M. S. nie mogły dowodzić, że te ruchomości stanowiły własność zupełnie innej osoby - powoda, zwłaszcza iż zakończył on działalność gospodarczą firmy (...) w 2010 r. (k. 133) – trzy lata przed zajęciem dokonany przez komornika. Skoro K. S. (1) nie wykazał, aby był właścicielem innych – poza wymienionymi w punkcie I wyroku Sądu pierwszej instancji – ruchomości objętych żądaniem zwolnienia od egzekucji, to Sąd ten, prawidłowo stosując reguły dowodowe określone w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., zasadnie oddalił powództwo w pozostałej części.

Dlatego też Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda na podstawie art. 385 k.p.c.

Zażalenie pozwanego na rozstrzygnięcie o kosztach sądowych i kosztach procesu zawarte w punkcie III i IV wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z 31 marca 2014 r. nie zasługuje na uwzględnienie.

Podana w pozwie wartość przedmiotu sporu, ustalona przez powoda na podstawie wskazanej przez komornika sądowego szacunkowej wartości zajętych ruchomości (15800 zł), nie była kwestionowana przez pozwanego we właściwym trybie (art. 25 § 2 k.p.c.). Sąd pierwszej instancji, opierając się na tej wartości, prawidłowo ustalił, że żądanie K. S. (1) zostało uwzględnione w 90 % (wartość przedmiotów zwolnionych od egzekucji w punkcie I wyroku wynosi 14200 zł) i w tej proporcji (90 % do 10 %) rozdzielił między stronami poniesione przez nie koszty procesu, szczegółowo wyliczone w uzasadnieniu wyroku (przy czym podstawę prawną stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu stanowi przepis art. 100 k.p.c., a nie wymieniony przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku art. 98 k.p.c.). Wysokość kosztów należnych powodowi z tytułu jego reprezentacji przez fachowego pełnomocnika w postępowaniu przed Sądem Rejonowym znajduje oparcie w § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 461). Przywołany przez pozwanego w zażaleniu przepis art. 102 k.p.c., realizujący zasadę słuszności, stanowi wyjątek od ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi, na jego żądanie, wszystkie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, LEX nr 621775). Zdaniem Sądu Okręgowego, w okolicznościach sprawy brak jest racjonalnych podstaw, by K. S. (1), którego żądanie zostało uwzględnione w 90%, musiał samodzielnie pokryć koszty swojego udziału w procesie. Pozwany, jeszcze przed doręczeniem mu odpisu pozwu zażądał kserokopii kart 13 – 35 i 47 akt sprawy (k. 57). Skoro po zapoznaniu się z tymi dokumentami (zwłaszcza z umową sprzedaży samochodu – k. 34, polisą ubezpieczeniową – k. 35, dowodem rejestracyjnym – k. 37, paragonem – k. 13, dowodem wpłaty – k. 14, biznesplanem – k. 21 – 31, zestawieniem przedmiotów – k. 32, które to dokumenty były podstawą częściowego uwzględnienia powództwa w punkcie I wyroku), R. S. nie znalazł podstaw do zweryfikowania swojego subiektywnego przekonania, że wszystkie ruchomości wymienione w pozwie stanowią własność M. S. i nie uznał żądania w żadnej części, to poniósł ryzyko wdania się w spór co do całości przedmiotów objętych powództwem, także w zakresie łączących się z tym kosztów procesu. Gdyby pozwany nie dał powodu do wytoczenia powództwa i przy pierwszej czynności procesowej uznał żądanie pozwu, to mógłby liczyć na zwrot poniesionych przez siebie kosztów procesu (art. 101 k.p.c.). Sposób prowadzenia sporu przez R. S. i inne okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają

zatem zastosowania przy orzekaniu o kosztach procesu dyspozycji art. 102 k.p.c. Przy obciążaniu nieuiszczonymi kosztami sądowymi stosuje się odpowiednio zasady obowiązujące przy zwrocie kosztów procesu (art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., nr 90, poz. 594 ze zmianami). W tym stanie rzeczy również obciążenie pozwanego nieuiszczoną opłatą od pozwu w proporcji wynikającej ze stopnia przegrania sprawy nie naruszyło reguł wynikających z przepisów prawa normujących kwestie rozliczania tych kosztów.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy oddalił zażalenie pozwanego na rozstrzygnięcie o kosztach sądowych i kosztach procesu zawarte w punkcie III i i IV wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z 31 marca 2014 r. jako bezzasadne - na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.